

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23CoPr/1/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2115214251
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 07. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bundzelová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2018:2115214251.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľubica Bundzelová a sudkýň: JUDr. Iveta Jankovičová a JUDr. Daša Kontríková, v spore žalobcu: U. T., narodený XX.X.XXXX, bytom J. XX, zastúpený: JUDr. Ladislav Masník, advokát so sídlom Špitálska 61, Bratislava, proti žalovanému: Fakultná nemocnica Trnava, IČO: 00 610 381, so sídlom A. Žarnova 11, Trnava, zastúpený: PROSMAN A PAVLOVIČ advokátska kancelária, s.r.o., IČO: 36 865 281, so sídlom Hlavná 31, Trnava, o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru a iné, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trnava, č. k. 19Cpr/2/2015 - 154 zo dňa 6. marca 2017, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu I. inštancie sa potvrdzuje.
- II. Žalovanému sa priznáva právo na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd I. inštancie prvým odsekom žalobu zamietol, druhým odsekom výroku priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % a tretím odsekom výroku zaviazal žalobcu zaplatiť Okresnému súdu Trnava náhradu trov konania vo výške 217,78 eur.

2. Súd rozsudok odôvodnil aplikáciou článku 2 vety druhej základných zásad Zákonníka práce, § 60 ods. 1, 2, § 63 ods. 1 písm. a) a c), § 76 ods. 3, § 77, Zákonníka práce (ďalej len ZP). Vecne argumentoval tým, že vykonaným dokazovaním mal súd preukázať, že žalobca bol zamestnaný u žalovaného na základe pracovnej zmluvy zo dňa 30.9.2009 na dobu určitú ako sestra s miestom výkonu práce Fakultná nemocnica Trnava. Dňa 1.3.2010 bola medzi zamestnancom a zamestnávateľom uzatvorená dohoda o zmene pracovných podmienok, pracovný pomer bol uzavretý na dobu neurčitú, zmenený bol pracovný úväzok na plný úväzok. K uvedenej dohode bola vypracovaná aj pracovná náplň, v ktorej bolo uvedené pracovné zaradenie: zdravotnícky záchranár - špecialista, oddelenie (úsek): stanica ZZS - OÚM. Dňa 3.12.2013 utrpel žalobca pracovný úraz na základe čoho bol hospitalizovaný od 6.12.2013 do 16.12.2013, žalobca bol práceneschopný od 6.12.2013 do 27.3.2015.

3. Žalobca sa v predmetnom konaní domáhal vyslovenia, že skončenie pracovného pomeru dohodou zo dňa 7.4.2015 je neplatné; určenia, že k ukončeniu pracovného došlo podľa § 63 ods. 1 písm. c) z dôvodu, že nemôže pre pracovný úraz vykonávať doterajšiu prácu a doplatenia odstupného. Vyslovenia neplatnosti dohody o skončení pracovného pomeru sa žalobca domáhal s poukazom na skutočnosť, že:
- dôvod ukončenia pracovného pomeru podľa § 63 ods. 1 písm. a) bod 1 Zákonníka práce vo vzťahu k žalobcovi nikdy nenastal,
- bol uvedený do omylu pri podpise Dohody o ukončení pracovného pomeru v dôvodoch ukončenia pracovného pomeru, keď žalovaný bol nepravdivo uistený, že sa dôvod uvedený v dohode vzťahuje aj na jeho pracovný úraz,

- žalovaný tým, že do dohody uviedol zámerne iný dôvod ukončenia pracovného pomeru poškodil žalobcu v jeho nároku na odstupné, čo malo za následok, že sa žalobca vopred vzdal svojich práv na odstupné, teda jedná sa o rozpor s § 17 ods. 1 Zákonníka práce - dohoda je v rozpore s dobrými mravmi keď zamestnávateľ použil na ukončenie pracovného pomeru zámerne iný dôvod ako ten, ktorý poskytuje zamestnancovi vyššiu mieru ochrany.

4. Vyššie uvedený skutkový stav nebol medzi stranami sporu sporný, sporné bolo či existoval dôvod ukončenia pracovného pomeru z organizačných dôvodov a či pracovný úraz, ktorý utrpel žalobca súvisel s jeho následnou nespôsobilosťou vykonávať prácu, ktorú naposledy u žalovaného vykonával.

5. Súd mal za preukázané, že Dohoda o skončení pracovného pomeru bola uzavretá v písomnej forme, obsahuje všetky náležitosti takéhoto právneho úkonu, je jasná, zrozumiteľná, dôvod výpovede je skutkovo presne vymedzený - organizačná zmena v zmysle § 63 ods. 1, písmeno a/ Zákonníka práce (zrušenie oddelenia urgentnej medicíny k 8.7.2014). Dohoda obsahuje i uvedenie výšky odstupného. Ako vyplýva z rozhodnutia riaditeľa Fakultnej nemocnice Trnava o organizačnej zmene zo dňa 19.6.2014, s účinnosťou ku dňu 8.7.2014 bol zrušený organizačný útvar Fakultnej nemocnice Trnava s názvom Oddelenie urgentnej medicíny. Z pracovnej zmluvy uzavretej so žalobcom a jej dodatku ako i pracovnej náplne žalobcu je zrejmé, že v pracovnej zmluve bolo uvedené miesto výkonu práce Fakultná nemocnica Trnava, pracovné zaradenie žalobcu zdravotnícky záchranár - špecialista na oddelení stanica ZZS - OÚM bolo uvedené len v pracovnej náplni. Podľa názoru súdu uvedené neznamena, že organizačná zmena - zrušenie organizačného útvaru Fakultnej nemocnice Trnava sa netýkala žalobcu. Miestom výkonu práce žalobcu bola Fakultná nemocnica Trnava, teda žalobca mohol prácu vykonávať na ktoromkoľvek oddelení nemocnice. Žalobca naposledy u žalovaného vykonával prácu práve na oddelení urgentnej medicíny, ktoré oddelenie bolo na základe organizačnej zmeny zrušené, preto mal žalovaný v zmysle citovaného ustanovenia § 63 ods. 1 písm. a) právo na ukončenie pracovného pomeru so žalobcom s poukazom na túto organizačnú zmenu, keď k naplneniu tohto výpovedného dôvodu dochádza vtedy, ak zamestnávateľ nemôže z dôvodu svojho "zrušenia" naďalej prideľovať zamestnancom prácu podľa pracovnej zmluvy. Ak ide o výpovedný dôvod zrušenia časti zamestnávateľa, zamestnávateľ je oprávnený voči zamestnancovi uplatniť výpoveď len za predpokladu, že v časti, ktorá sa má zrušiť, nemôže aj naďalej voči zamestnancovi plniť svoje povinnosti z pracovného záväzku podľa § 47, t.j. nemôže zamestnancovi prideľovať prácu podľa pracovnej zmluvy. Pri zrušení časti zamestnávateľa je zamestnávateľ povinný uskutočniť ponuku vhodnej práce podľa § 63 ods. 2, aj keď by bolo správnejšie, aby už z formulácie tohto výpovedného dôvodu priamo vyplývalo, že výpoveď je oprávnená len vtedy, ak zamestnanec nesúhlasí s ponukou vhodnej práce podľa § 63 ods. 2 (Prof. JUDr. Helena Barancová, Zákonník práce, komentár, C.H.BECK).

6. Z uvedeného je teda zrejmé, že povinnosťou žalovaného bolo ponúknuť žalobcovi vhodnú prácu, ktorú povinnosť si žalovaný splnil, keď dňa 18.2.2015 ponúkol žalobcovi pracovné miesto sestry pre prácu so zdravotnou dokumentáciou na organizačnom útvere Infekčná klinika a Oddelenie dlhodobej intenzívnej starostlivosti, žalobca ponúknutú prácu neprijal bez uvedenia dôvodu. Následne v predmetnom konaní žalobca uvádzal, že dôvodom neprijatia tejto práce bolo to, že takúto prácu nemohol vykonávať vzhľadom na posudok MUDr. R., že nie je schopný sústavnej práce. Žalovaný následne pred uzavretím dohody o skončení pracovného pomeru dňa 7.4.2015 ponúkol žalobcovi na základe jeho žiadosti o preradenie na inú prácu pracovné miesto sestry na Internej klinike a Oddelení dlhodobej intenzívnej starostlivosti, ktorú žalobca neprijal bez uvedenia dôvodu. V konaní odmietnutie tejto práce odôvodnil žalobca tým, že ponúknutá práca bola samostatnou prácou, išlo o prácu na zmeny, kde bolo treba podávať infúzie, lieky, MUDr. R. neodporučila vykonávanie akejkoľvek sústavnej práce.

7. V tejto súvislosti súd poukazuje na skutočnosť, že podľa vyjadrenia žalobcu, u súčasného zamestnávateľa (chirurgická ambulancia) kde pracuje od apríla 2015 vykonáva prácu na plný úväzok, teda sústavnú prácu, preto tvrdenie žalobcu, že ponúknutá práca nebola pre neho vhodná, nakoľko nemôže vykonávať sústavnú prácu nebolo ničím v konaní preukázané a súd mal za to, že žalovaný si splnil svoju zákonnú povinnosť - ponuku inej vhodnej práce. Súd poukazuje i na skutočnosť, že podľa odborného posudku o invalidite zo dňa 5.1.2015, bol žalobca vylúčený z pracovného zaradenia na pôvodnom pracovisku, t.j. na oddelení urgentnej medicíny, ktoré bolo zrušené. Teda na iných pracoviskách žalovaného, podľa uvedeného odborného posudku, prácu vykonávať mohol.

8. Z uvedeného je zrejmé, že na strane žalovaného, ako zamestnávateľa existoval v čase ukončenia pracovného pomeru so žalobcom zákonný dôvod - organizačná zmena pre ukončenie pracovného pomeru výpoveďou podľa § 63 ods. 1 písm. a) Zákonníka práce. Žalovaný pred týmto spôsobom ukončenia pracovného pomeru volil možnosť ukončiť pracovný pomer dohodou, v čom mu nič nebránilo, žalobca pristúpil k takému spôsobu ukončenia pracovného pomeru, keď ako vyplýva z výpovede žalobcu nemal už ani záujem pracovať u žalovaného, keď v tom čase už pracoval u iného zamestnávateľa v chirurgickej ambulancii.

9. Čo sa týka námietky žalobcu, že žalovaný o pracovnom úraze vedel preto porušil svoju zákonnú povinnosť tým, že zdravotné dôvody do dohody o ukončení pracovného pomeru vôbec neuviedol, súd poukazuje na skutočnosť, že z listinných dôkazov, ktoré predložil žalobca žalovanému a ktoré predložil i v predmetnom konaní vôbec jednoznačne nevyplývalo, že pracovný úraz ktorý utrpel žalobca u žalovaného je jedinou a výlučnou príčinou jeho zhoršeného zdravotného stavu a uznania čiastočnej invalidity a jedinou a výlučnou príčinou toho, že žalobca nemôže vykonávať prácu na pôvodnom pracovisku (zdravotnícky záchranár - špecialista na oddelení stanica ZZS - OÚM), resp. sústavnú prácu, tak ako to bolo napokon zistené i v predmetnom konaní.

10. Súd nemal preukázané ani tvrdenie žalobcu, že pri podpise dohody o skončení pracovného pomeru bol uvedený do omylu, keď zo samotného tvrdenia žalobcu vyplýva, že sa dožadoval, aby bol v dohode o ukončení pracovného pomeru ako dôvod uvedený pracovný úraz a bol žalovaným uistený, že sa to vzťahuje aj na jeho pracovný úraz. Otázne potom je prečo podpísal žalobca takúto dohodu, keď tam nebol uvedený ním požadovaný dôvod ukončenia pracovného pomeru. Tvrdenie žalobcu, že bol uistený, že sa to vzťahuje aj na pracovný úraz súd považuje za účelové, keď dohoda je dvojstranný právny úkon, žalobca mal možnosť nepristúpiť k nej, išlo o písomný právny úkon, nie konkludentný, ako už súd uviedol, dôvod skončenia pracovného pomeru bol jasne a zrozumiteľne uvedený skutkovo (organizačná zmena v zmysle § 63 ods. 1 písm. a/ Zákonníka práce (zrušenie oddelenia urgentnej medicíny k 8.7.2014), preto nemožno mať za to, že žalobca bol uvedený do omylu. Nemožno sa stotožniť ani s tvrdením žalobcu, že dohoda je neplatná z dôvodu, že sa žalobca vopred vzdal svojich práv na vyplatenie vyššieho odstupného, nakoľko v prípade, že by mu skutočne patrilo odstupné v inej výške, uvedenie výšky odstupného v dohode o skončení pracovného pomeru je právne bezvýznamné a v žiadnom prípade nemôže mať ani vplyv na platnosť dohody o skončení pracovného pomeru ako celku. Súd iné dôvody pre ktoré by mala byť dohoda o skončení pracovného pomeru neplatná nezistil.

11. Čo sa týka určenia, že k ukončeniu pracovného pomeru došlo podľa § 63 ods. 1 písm. c) z dôvodu, že žalobca nemôže pre pracovný úraz vykonávať doterajšiu prácu a doplatenia odstupného, ktorého určenia sa žalobca dožadoval predmetnou žalobou, súd je toho názoru, že žalobca neuniesol v konaní dôkazné bremeno, keď nepreukázal, že príčinou neschopnosti vykonávania doterajšej práce u žalovaného bol výlučne pracovný úraz ktorý utrpel pri výkone práce u žalovaného. Za účelom preukázania uvedeného súd pribral do konania znalca, zo záveru znaleckého posudku jednoznačne vyplýva, že na základe posúdenia sociálnou poisťovňou je znížená schopnosť žalobcu vykonávať sústavné zamestnanie o 70 % proti zdravej populácii, pričom na uvedenom participuje v rozhodujúcej miere depresívna porucha a to 60 % a podpornou diagnózou sú choroby podporného a pohybového aparátu, ktoré sa na uvedenej miere zníženia pracovného potenciálu podieľajú v 10 percentách. Z dostupných údajov ako i výsledkov vyšetrenia samotným znalcom je zrejmé, že išlo o depresiu reaktívnu (teda táto vznikla ako reakcia na určité stresy, resp. životné záťaž), bez endogénnych prejavov. Znalec konštatoval, že okrem samotného tinitu (ako dôsledku pracovného úrazu) sa na jej spustení podieľali aj iné okolnosti, ktorými sú iné zistené (organické) ochorenia, čo je v konečnom dôsledku opakovane konštatované v spise či v psychiatrických ambulantných nálezoch. Okrem toho nemožno vylúčiť i prítomnosť iných reaktívnych faktorov (napr. prechodné zhoršenie finančných pomerov).

12. Zástupca žalobcu na preukázanie príčinnej súvislosti medzi pracovným úrazom a stratou spôsobilosti vykonávať doterajšiu prácu žalobcu poukazoval i na odborný posudok o invalidite, v ktorom lekár neodporučil/vylúčil pracovné zaradenie na pôvodnom pracovisku, t.j. u žalovaného. Z uvedeného konštatovania v posudku ale podľa názoru súdu vôbec nevyplýva, že strata spôsobilosti vykonávať doterajšiu prácu súvisí výlučne iba s pracovným úrazom utrpým žalobcom pri výkone práce u žalovaného, keď je nepochybné a v konaní od začiatku nesporné, že na zníženej schopnosti žalobcu vykonávať sústavné zamestnanie a doterajšiu prácu participuje v rozhodujúcej miere jeho depresívna

porucha, pričom z odborného posudku o invalidite Sociálnej poisťovne zo dňa 5.1.2015 predloženého žalobcom vyplýva, že pre depresie bol žalobca v liečbe od roku 2003.

13. Vzhľadom na uvedené, keďže v konaní nebolo preukázané, že žalobca nemohol vykonávať doterajšiu prácu výlučne pre pracovný úraz, nevznikol mu nárok na odstupné v zmysle § 76 ods. 3 Zákonníka práce, teda vo výške desaťnásobku jeho priemerného mesačného zárobku.

14. Žalovaný bol v konaní plne úspešný preto mu súd priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

15. Podľa čl.4 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku, ak sa právna vec nedá prejednať a rozhodnúť na základe výslovného ustanovenia tohto zákona, právna vec sa posúdi podľa ustanovenia tohto alebo iného zákona, ktoré upravuje právnu vec čo do obsahu a účelu najbližšiu posudzovanej právnej veci. (ods. 1) Ak takého ustanovenia niet, súd prejedná a rozhodne právnu vec podľa normy, ktorú by zvolil, ak by bol sám zákonodarcom, a to s prihliadnutím na princípy všeobecnej spravodlivosti a princípy, na ktorých spočíva tento zákon, tak, aby výsledkom bolo rozumné usporiadanie procesných vzťahov zohľadňujúce stav a poznatky právnej náuky a ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít. (ods. 2) Zároveň súd v súlade s citovaným čl.4 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku, uložil žalobcovi ako neúspešnému v konaní povinnosť zaplatiť náhradu trov, ktoré štátu vznikli v súvislosti so znaleckým dokazovaním, keď uznesením tunajšieho súdu č. k. 19Cpr/2/2015-131 zo dňa 12.10.2016 súd priznal znalcovi znalečné vo výške vo výške 517,78 eur, pričom suma 300,- eur bola poukázaná z preddavku zloženého žalobcom a suma 217,78 eur bola poukázaná zo štátnych rozpočtových prostriedkov súdu.

16. Proti rozsudku súdu I. inštancie podal odvolanie žalobca prostredníctvom právneho zástupcu s poukazom na § 365 ods. 1 písm. e), f) a h) CSP. Dôvod ukončenia pracovného pomeru (ďalej aj ako „PP“) podľa § 63 ods. 1 písm. a) bod 1 zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonníka práce (ďalej aj ako „Zákonník práce“) vo vzťahu k žalobcovi nikdy nenastal a preto nemožno uzavrieť, že sa takáto zmena týkala žalobcu a žalovaný mal v zmysle § 63 ods. 1 písm. a) Zákonníka práce právo na ukončenie pracovného pomeru s poukazom na túto organizačnú zmenu. Ak uvedený dôvod nikdy nenastal, tak nemožno ani vyvodiť právny záver, že PP bol zo strany žalovaného ukončený platne. Žalobca nemal so žalovaným nikdy dohodnutú konkrétnu organizačnú časť ako miesto výkonu práce. Prácu mohol teda žalobca vykonávať na rôznych oddeleniach a nebol viazaný výlučne na Oddelenie urgentnej medicíny (ďalej len „OUM“), hoci na ňom v čase vzniku pracovného úrazu pôsobil. Zrušenie OUM teda automaticky nezakladalo právo žalovaného ukončiť so žalobcom pracovný pomer podľa § 63 ods. 1 písm. a) Zákonníka práce, nakoľko pracovný pomer žalobcu nebol viazaný na OUM ako konkrétnu organizačnú časť zamestnávateľa. V zmysle konštantnej judikatúry a právnej teórie sa časťou zamestnávateľa rozumie každá organizačná zložka, ktorá môže samostatne, ekonomicky a účtovne prevádzkovať svoju činnosť, a to bez ohľadu na to, či ide o hlavnú alebo doplnkovú činnosť. OUM bolo iba jedno z oddelení žalovaného, ktoré však nespĺňa podmienku samostatnej časti zamestnávateľa, s ktorým by bol žalobca v pracovnom pomere. Preto zrušenie OUM nenaplnia podmienku zrušenia časti zamestnávateľa, dôvod podľa § 63 ods. 1 písm. a) bod 1 Zákonníka práce tak u žalovaného nikdy nenastal. Vzhľadom na vyššie uvedené má žalobca za to, že ak dohodnutým miestom výkonu práce žalobcu bola Fakultná nemocnica Trnava ako celok a ak zároveň nedošlo k zrušeniu Fakultnej nemocnice ako celku, ale iba OUM (t.j. časti, ktorá nemôže samostatne, ekonomicky a účtovne prevádzkovať svoju činnosť), s ktorým nebol žalobca v pracovnom pomere, tak je záver súdu, že žalovaný mal v zmysle citovaného ustanovenia § 63 ods. 1 písm. a) Zákonníka práce právo na ukončenie pracovného pomeru so žalobcom s poukazom na túto organizačnú zmenu nesprávny. Žalovaný si nikdy vo vzťahu k žalobcovi nesplnil povinnosť ponúknuť mu inú vhodnú prácu. Z dôkazov založených v spise vyplýva, že žalobca ponúkol žalobcovi dňa 18.02.2015 na Infekčnej klinike a Oddelení dlhodobej intenzívnej starostlivosti a dňa 07.04.2015 na Internej klinike a oddelení dlhodobej intenzívnej medicíny inú prácu, avšak nešlo o inú vhodnú prácu pre žalobcu, ktorú by mohol vzhľadom na svoj zdravotný stav ako 70 % invalid prijať a vykonávať. Vzhľadom na uvedené musel prácu odmietnuť ako prácu nevhodnú. Žalobca súhlasí iba s tým tvrdením, že mu bola ponúknutá práca iná, avšak nie iná vhodná práca ako to uzavrel súd. Práca ponúknutá žalovaným dňa 18.02.2015 ani dňa 07.04.2015 nespĺňala podmienky inej vhodnej práce pre žalobcu, ktorú mohol vykonávať podľa Odborného posudku zo dňa 05.01.2015 a Lekárskeho posudku z 18.02.2015. Vzhľadom na uvedené ju musel odmietnuť. Žalobca neodmietol ponúkanú prácu svojvoľne, ale preto, že keby ju vykonával, tak by mohol ohroziť život pacientov, čo je pre neho neprijateľné. Súd v konaní síce nijako osobitne neposudzoval, či bola ponúkaná práca pre žalobcu vhodná, ale vyvodil záver, že si túto povinnosť

žalovaný splnil a skutočne ponúkol žalobcovi inú vhodnú prácu. Dôvody, pre ktoré ponúkaná práca spĺňala alebo nespĺňala kritérium vhodnosti súd v odôvodnení Rozsudku úplne opomenul. Žalobcovi vôbec nie je zrejmé, z čoho súd vychádzal, keď konštatoval, že práca ponúknutá žalovaným spĺňala vzhľadom na zdravotný stav žalobcu kritérium vhodnosti. K záverom súdu, že žalobca podľa Odborného posudku zo dňa 05.01.2015, bol vylúčený z pracovného zaradenia na pôvodnom pracovisku, t.j. na OUM, ktoré bolo zrušené a teda na iných pracoviskách žalovaného podľa uvedeného posudku prácu vykonávať mohol žalobca uvádza, že takýto záver vychádza z nesprávneho zistenia skutkového stavu súdom a následného nesprávne odvodeného právneho záveru. Žalobca v tejto súvislosti opätovne zdôrazňuje, že v pracovnej zmluve nemal uvedené konkrétne pracovisko ako miesto výkonu práce. Prácu mohol teda žalobca vykonávať na rôznych oddeleniach žalovaného, nebol viazaný výlučne na OUM a jeho pracoviskom bola Fakultná nemocnica Trnava ako celok. V čase ukončenia PP existoval iný dôvod na ukončenie PP namiesto dôvodu podľa § 63 ods. 1 písm. a) Zákonníka práce uvedeného žalovaným a akceptovaného súdom. Týmto dôvodom bol výpovedný dôvod podľa § 63 ods. 1 písm. c) Zákonníka práce v zmysle ktorého: „Zamestnávateľ môže dať zamestnancovi výpoveď iba z dôvodov, ak zamestnanec vzhľadom na svoj zdravotný stav podľa lekárskeho posudku dlhodobo stratil spôsobilosť vykonávať doterajšiu prácu... " Predpoklady uvedeného ustanovenia žalobca preukázal: Rozhodnutím Sociálnej poisťovne č. XXX XXX XXXX X zo dňa 30.01.2015, Odborným posudkom zo dňa 05.01.2015, Lekárskym posudkom MUDr. R. z 18.02.2015, Lekárskymi nálezmi od psychiatra - MUDr. Y.. Žalobca má za to, že v konaní preukázal naplnenie podmienok na ukončenie pracovného pomeru podľa § 63 ods. 1 písm. c) Zákonníka práce a súčinne preukázal, že žalovaným uvedený dôvod podľa § 63 ods. 1 písm. a) Zákonníka práce v čase podpisu Dohody o ukončení pracovného pomeru neexistoval. V zmysle § 60 ods. 2 Zákonníka práce: „Dohodu o skončení pracovného pomeru zamestnávateľ a zamestnanec uzatvárajú písomne. V dohode musia byť uvedené dôvody skončenia pracovného pomeru, ak to zamestnanec požaduje alebo ak sa pracovný pomer skončil dohodou z dôvodov uvedených v § 63 ods. 1 písm. a) až c).“ S poukazom na uvedené ustanovenie žalovaný zároveň porušil svoju povinnosť uviesť do Dohody o ukončení pracovného pomeru skutočný dôvod, ktorý reálne existoval a to podľa § 63 ods. 1 písm. c) Zákonníka práce. Žalovaný tým porušil svoju obligatórnu zákonnú povinnosť uviesť do dohody o ukončení pracovného pomeru jediný a skutočný dôvod ukončenia PP, ktorý v danom čase existoval.

17. Súd sa zameril na skúmanie jedinej výlučnej príčinnej súvislosti medzi pracovným úrazom a skutočnosťou, či žalobca výlučne v dôsledku tohto pracovného úrazu stratil spôsobilosť vykonávať prácu na pôvodnom pracovisku. Súd sa podľa žalobcu nemal zameriavať na jedinú a výlučnú príčinnú súvislosť, nakoľko takáto je takmer každého jedného človeka nepreukázateľná, ale mal skúmať tzv. „rozhodujúcu mieru“ vplyvu pracovného úrazu na stratu spôsobilosti žalobcu vykonávať predchádzajúcu prácu. Prípadná predispozícia žalobcu na poškodenie duševného zdravia, nemôže vylučovať príčinnú súvislosť medzi pracovným úrazom a stratou spôsobilosti vykonávať predchádzajúcu prácu, ak sa pracovný úraz na tejto strate spôsobilosti podieľa v rozhodujúcej miere. Vzhľadom na uvedené považuje žalobca prístup súdu za nesprávny a má za to, že mal súd skúmať do akej miery sa pracovný úraz žalobcu podieľal na strate jeho spôsobilosti vykonávať predchádzajúcu sústavnú prácu pre žalovaného (do akej miery poškodil jeho zdravie), resp. či pracovný úraz zamestnanca poškodil jeho zdravie do takej miery, že túto spôsobilosť stratil. Z Odborného posudku zo dňa 05.01.2015 vyplýva, že žalobcova strata spôsobilosti vykonávať sústavnú prácu v porovnaní so zdravým človekom je spôsobená rozhodujúcim zdravotným postihnutím v rozsahu 60 % duševnou poruchou (Kapitola V - Duševné choroby a poruchy správania, položka 3 -Poruchy nálad (manické, depresívne, periodické) písm. b - ťažké formy z rozpätia 50-80 %) a v 10 % inou poruchou. Z lekárskej správy o invalidite zo dňa 05.01.2015 (str. 2) - Príloha č. 15 žaloby vyplýva na, že sa žalobca od roku 2003 občasne liečil u psychiatra, avšak jeho stav bol „neskoršie preklasifikovaný na recidivujúcu depresívnu poruchu, ktorá sa výrazne zhoršila začiatkom roka 2014 v súvislosti s pretrvávajúcim pískaním v ľavom uchu. Po naložení rušičky je pískanie síce zmiernené, resp. zmenené na šum, ale veľmi ťažko ho znáša. Stále je napätý, neaktívny, unavený, skoro celý deň posedáva, po výzve manželky urobí drobné práce v domácnosti. Nemôže sa sústrediť, má ohavné myšlienky do budúcnosti. Pri ostatnom psychiatrickom vyšetrení v decembri 2014 psychiater hodnotí stav ako trvalý s nepriaznivou prognózou.“ Z uvedeného vyplýva, že stav žalobcu sa výrazne zhoršil až začiatkom roka 2014 v súvislosti s pretrvávajúcim pískaním v ľavom uchu, t. j. následkom pracovného úrazu. Pred pracovným úrazom žalobca navštívil psychiatra len pár krát a to pre problémy v intímnej sfére života, k čomu sa žalobca podrobne vyjadril v súdnom konaní. Žalobca má za to, že z listinných dôkazov, ktoré predložil dostatočne vyplýva, že pracovný úraz, ktorý utrpel žalobca u žalovaného je v rozhodujúcej miere príčinou toho, že žalobca nemôže vykonávať prácu na pôvodnom pracovisku. Uvedená rozhodujúca miera je podľa názoru žalobcu postačujúca pre ukončenie pracovného pomeru

podľa § 63 ods. 1 písm. c) Zákonníka práce, ako aj pre priznanie odstupného vo výške podľa § 73 ods. 3 Zákonníka práce. Príčinnú súvislosť nemožno vylučovať iba preto, že mohol mať žalobca na poškodenie zdravia pracovným úrazom väčšiu predispozíciu ako iná osoba v jeho postavení. Súd je toho názoru, že žalobca neunesol v konaní dôkazné bremeno, keď nepreukázal, že príčinou neschopnosti vykonávania doterajšej práce u žalovaného bol výlučne pracovný úraz, ktorý utrpel pri výkone práce u žalovaného. Za účelom preukázania uvedeného súd pribral do konania znalca. Znalec v znaleckom posudku: potvrdil, že schopnosť žalobcu vykonávať sústavné zamestnanie je oproti zdravej populácii znížená o 70 % pričom na uvedenom participuje v rozhodujúcej miere depresívna porucha a to v 60 %. Podľa znalca ide o depresiu reaktívnu, ktorá vznikla ako reakcia na určité stresy, resp. životné záťaž. Touto záťažou, resp. stresom bol v prípade žalobcu primárne pracovný úraz, ktorý sa mu prihodil dňa 03.12.2013. Táto skutočnosť, vyplýva aj zo:

znaleckého posudku, keď znalec konštatoval, že žalobca je terajšieho času v psychiatrickom ambulatnom sledovaní od 02/2014 pre ťažkosti, ktoré (podľa údajov zdravotnej dokumentácie) nadväzovali na dôsledky pracovného úrazu, resp. iné somatické ťažkosti ktoré sa zistili v následnosti, keď znalec konštatoval, že vo februári 2014 bola žalobcovi v dôsledku pretrvávajúceho tinitu (pískanie v ušiach) konštatovaná neurologická dekompenzácia osobnosti a od 5/2014 diagnóza revidovaná na recidivujúcu depresívnu poruchu. Vzhľadom na vyššie uvedené konštatovania znalca v Znaleckom posudku má žalobca za preukázané, že výsledok posúdenia, že žalobca „nie je spôsobilý sústavnej práce“ v Lekárskom posudku o zdravotnej spôsobilosti vypracovaného MUDr. J. R. zo dňa 18.02.2015 je v rozhodujúcej miere v príčinnej súvislosti s pracovným úrazom, ktorý utrpel dňa 03.12.2013. Konštatovaná rozhodujúca miera je podľa žalobcu postačujúca k tomu, aby bola nad akúkoľvek pochybnosť preukázaná príčinná súvislosť medzi pracovným úrazom žalobcu a stratou spôsobilosti žalobcu vykonávať predchádzajúcu prácu. Z vykonaných dôkazov (Odborný posudok zo dňa 05.01.2015, Lekárskej správy o invalidite zo dňa 05.01.2015, Znalecký posudok) vyplýva, že závažná depresívna porucha sa u žalobcu prejavila až ako reakcia na dôsledky pracovného úrazu. Má za to, že z listinných dôkazov, ktoré predložil dostatočne vyplýva, že pracovný úraz, ktorý utrpel žalobca u žalovaného je v rozhodujúcej miere príčinou toho, že žalobca stratil spôsobilosť vykonávať prácu na pôvodnom pracovisku.

18. Súd v napádanom rozsudku vôbec neuviedol, že žalobca sa po pribratí znalca domáhal toho, aby súd preformuloval otázku, ktorú znalci položili. Súd totiž uložil znalcovi zodpovedať na nasledovnú otázku: „Je výsledok posúdenia, že navrhovateľ U. T. „nie je spôsobilý sústavnej práce“ v Lekárskom posudku o zdravotnej spôsobilosti vypracovaného MUDr. J. R., praktický lekár pre dospelých dňa 18.02.2015 výlučne v príčinnej súvislosti s pracovným úrazom navrhovateľa, ktorý utrpel dňa 03.12.2013?“ Žalobca má za to, že základnou úlohou súdu je správne formulovanie otázok pre znalca. Súd je povinný položiť znalcovi len skutkové otázky a vyvarovať sa otázok, ktoré sa vzťahujú na právne posúdenie predmetu znaleckého posudku. Navrhovateľ sa domnieva, že otázka určovania príčinnej súvislosti (v právnom ponímaní ako „kauzálny nexus“) je otázkou právnou, nie otázkou odbornou. Formuláciu otázky, kedy súd požadoval zodpovedať od znalca, či výsledok posúdenia medzi konštatovaním MUDr. R. v Lekárskom posudku o zdravotnej spôsobilosti navrhovateľa z 18.02.2015, že „pacient nie je spôsobilý sústavnej práce“ je výlučne v príčinnej súvislosti s pracovným úrazom navrhovateľa z 03.12.2013, považuje žalobca za nesprávne položenú. Správne mala byť podľa žalobcu položená znalcovi nasledovná otázka: Poškodil pracovný úraz zo dňa 03.12.2013 navrhovateľovo zdravie do takej miery, že nie je spôsobilý vykonávať sústavnú prácu, resp. stratil spôsobilosť vykonávať prácu, ktorú vykonával pred úrazom? Žalobca má za to, že vzhľadom na takto položenú otázku, ktorá sa týka skutkového stavu, možno potom vyvodiť právny záver ohľadne existencie/neexistencie príčinnej súvislosti a miery do akej sa pracovný úraz podieľal na žalobcovej strate spôsobilosti vykonávať sústavnú prácu pred úrazom. Nakoľko súd uvedený dôkaz v rámci znaleckého dokazovania v zásade bez odôvodnenia nepripustil, nevykonal navrhované dôkazy na zistenie rozhodujúcich skutočností. Na základe uvedených skutočností žalobca navrhuje, aby odvolací súd rozsudok Okresného súdu Trnava sp. zn. 19Cpr/2/2015 - 154 zo dňa 06.03.2017 zmenil a vydal tento rozsudok:

19. Skončenie pracovného pomeru dohodou zo dňa 07.04.2015 je neplatné. Súd určuje, že k ukončeniu pracovného pomeru došlo podľa § 63 ods. 1 písm. c) Zákonníka práce z dôvodu, že žalobca nemôže pre pracovný úraz vykonávať doterajšiu prácu. Žalovaný je povinný vyplatiť žalobcovi odstupné vo výške šesťnásobku priemerného mesačného zárobku vo výške 6.182,52 eur, a to do 3 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti tohto rozsudku alebo aby súd rozsudok zrušil a vrátil vec súdu I. inštancie na doplnenie dokazovania a nové konanie a rozhodnutie.

20. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Podľa žalobcu nikdy vo vzťahu k žalobcovi nenastal dôvod ukončenia pracovného pomeru podľa ust. § 63 ods. 1 písm. a) Zákonníka práce, t.j. údajne nikdy nenastala organizačná zmena na strane žalobcu, pričom v tejto súvislosti uviedol: "žalobca nemal so žalovaným nikdy dohodnutú organizačnú časť ako miesto výkonu práce. Prácu mohol teda žalobca vykonávať na rôznych oddeleniach a nebol viazaný výlučne na oddelenie urgentnej medicíny" (...) Vyššie uvedený výrok žalobcu "Prácu mohol teda žalobca vykonávať na rôznych oddeleniach a nebol viazaný výlučne na oddelenie urgentnej medicíny" súd v rozsudku nerozporuje, súd však zároveň v bode 26 rozsudku v súvislosti s organizačnou zmenou na strane zamestnávateľa uviedol:

"k naplneniu tohto výpovedného dôvodu dochádza vtedy, ak zamestnávateľ nemôže z dôvodu svojho "zrušenia" naďalej prideľovať zamestnancom prácu podľa pracovnej zmluvy. Ak ide o výpovedný dôvod zrušenia časti zamestnávateľa, zamestnávateľ je oprávnený voči zamestnancovi uplatniť výpoveď len za predpokladu, že v časti, ktorá sa má zrušiť nemôže aj naďalej voči zamestnancovi plniť svoje povinnosti z pracovného záväzku podľa § 47, t.j. nemôže zamestnancovi prideľovať prácu podľa pracovnej zmluvy": teda záver súdu je v tejto časti odvolaním napadnutého rozsudku správny. Zo zisteného skutkového stavu jednoznačne vyplýva skutočnosť, že časť žalovanej sa zrušila (t.j. došlo k organizačnej zmene na strane žalovanej), v dôsledku čoho si žalovaná objektívne nemohla voči žalobcovi naďalej plniť svoje pracovné povinnosti. Nakoniec, sám žalobca bol s predmetnou organizačnou zmenou uzročený, keď pristúpil na dvojstranný právny úkon, k dohode o skončení pracovného pomeru z dôvodu organizačnej zmeny na strane žalovanej. Tvrdenie žalobcu o údajnom uvedení do omylu považuje za ničím nepreukázané a účelové. Žalobca mal dostatočný časový priestor prečítať si znenie predmetnej dohody, ktoré nerozporoval.

21. Žalobca sa v odvolaní tvrdí: "žalobca pritom môže vykonávať prácu (popis): primeranú svojmu vzdelaniu v amb. zložke, t.j. v ambulancii žalobca pracovať mohol, nie však na oddeleniach nemocnice, kde pre neho nie je k dispozícii vhodná práca" snaží odvieť pozornosť súdu od skutočnosti, že mu žalovaný pred skončením pracovného pomeru ponúkol inú vhodnú prácu, ktorá z materiálneho hľadiska je podobná pracovnej pozícii, ktorú žalobca po skončení pracovného pomeru vykonával v chirurgickej ambulancii. Záver súdu v bode 26 rozsudku: "súd mal za to, že žalovaný si splnil svoju zákonnú povinnosť - ponúknuť inej vhodnej práce" preto vychádza zo správneho zistenia skutkového stavu a správne odvodeného právneho záveru. Zvýraznenie irelevantného formálneho rozdielu v pomenovaní miesta výkonu pracovnej pozície (ambulancia vs. nemocnica) vzhľadom na rovnakú pracovnú záťaž, považuje zo strany žalobcu za účelové a neopodstatnené.

22. Tvrdenie žalobcu v odvolaní „výsledok posúdenia, že žalobca nie je spôsobilý sústavnej práce (. . .) k rozhodujúcej miere v príčinnej súvislosti s pracovným úrazom (...) Konštatovaná rozhodujúca miera je podľa žalobcu postačujúca k tomu, aby bola nad akúkoľvek pochybnosť preukázaná príčinná súvislosť medzi pracovným úrazom žalobcu a stratou spôsobilosti žalobcu vykonávať predchádzajúcu prácu." nemá oporu v skutkovom stave, ktorý vychádza zo záveru znaleckého dokazovania: okrem samotného tinitu (ako dôsledku pracovného úrazu) sa na jej spustení podieľali aj iné okolnosti, ktorými sú iné zistené (organické) ochorenia, čo je v konečnom dôsledku opakovane konštatované v spise či psychiatrických ambulantných nálezoch. Okrem toho nemožno vylúčiť i prítomnosť iných reaktívnych faktorov (napr. prechodné zhoršenie finančných pomerov), ani oporu v ust. § 76 ods. 3 Zákonníka práce: "zamestnanec nesmie vykonávať prácu pre pracovný úraz, chorobu z povolania alebo pre ohrozenie touto chorobou", v dôsledku čoho súd v rozsudku v bode 26 správne uviedol: „žalobca neunesol v konaní dôkazné bremeno keď nepreukázal, že príčinou neschopnosti vykonávania doterajšej práce u žalovaného bol výlučne pracovný úraz, ktorý utrpel pri výkone práce u žalovaného." Zároveň si v súvislosti so žalobcom niekoľkokrát účelovo opakovaným neurčitým pojmom "rozhodujúca miera" dovoľuje konštatovať, že žalovaná nemôže byť objektívne zodpovedná za pretrvávajúci nepriaznivý zdravotný stav žalobcu pretrvávajúceho od r. 2003 (nakoľko sa vyžaduje výlučná príčinná súvislosť pracovného úrazu a neschopnosti vykonávať doterajšiu prácu), žalobca v tejto súvislosti ani len neuviedol pomer mnohých iných príčin neschopnosti (špecifikovaných znaleckým dokazovaním) vykonávania doterajšej práce (tieto dokonca ani v odvolaní nezohľadnil) k príčine pracovného úrazu, nevie, akými metódami sa pri výpočte hypotetickej "rozhodujúcej miery" (ktorá nemá ani len oporu v zákone, resp. neuviedol ani či za rozhodujúcu považuje viac ako 50 % mieru pracovného úrazu na poškodení zdravia žalobcu alebo inú mieru, ktorá má byť zistená) riadil.

23. Žalobca v odvolaní poukazuje na údajné nevykonanie navrhovaných dôkazov zo strany súdu, ktoré by podľa žalobcu malo spočívať v nesprávnej formulácii otázky pre znalca: "Je výsledok posúdenia, že navrhovateľ U. T. "nie je spôsobilý sústavnej práce" (. . .) výlučne v príčinnej súvislosti s pracovným úrazom navrhovateľa, ktorý utrpel dňa 03.12.2013.", pričom ďalej v odvolaní uviedol: Navrhovateľ sa domnieva, že otázka určovania príčinnej súvislosti (v právnom ponímaní ako "kauzálny nexus") je otázkou právnou, nie otázkou odbornou. Lekár totiž vníma otázku príčinnej súvislosti iným spôsobom ako právnik." Otázka príčinnej súvislosti je otázkou skutkovou, nie právnou (rozhodnutie NS ČR z 21.02.2002, sp. zn. 21 Cdo 300/2001), ide teda o objektívnu kategóriu. Skúmanie príčinnej súvislosti je vždy spojené s hľadaním javu, ktorý predmetný následok spôsobil. Otázka príčinnej súvislosti medzi určitým konaním a konkrétnym následkom je otázkou skutkovou, t.j. súd zisťuje jej existenciu (v prípade nevyhnutnosti za účelom nachádzania príčinnej súvislosti - javu, súd uznesením príberie znalca z príslušného odboru, ktorý zložitý jav prírody opíše spôsobom vnímateľnejším právnickou obcou). Právnym posúdením je potom vymedzenie, medzi akým následkom a akou skutočnosťou ako príčinou ma byť príčinná súvislosť zisťovaná (rozhodnutie NS ČR z 27.08.2008, sp. zn. 32 Cdo 2749/2007). Súd v súlade s vyššie parafrázovanými rozhodnutiami vyšších súdnych autorít položil znalcovi otázku na zisťovanie skutkových okolností, a nie právnych záverov, ako sa nesprávne domnieva žalobca. Žalobca v priebehu dokazovania nespochybnil závery znaleckého dokazovania (skutkové otázky), nespochybnil ani medzi akými javmi sa príčinná súvislosť zisťuje (čo však určuje právna norma).

24. Žalobca v priebehu konania nenavrhol doplnenie znaleckého dokazovania otázkou špecifikovanou v odvolaní, preto zastáva názor, že nie je ani len daný odvolací dôvod v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. e) CSP, na základe ktorého žalobca odvolaním napáda rozsudok. Naopak, žalobca sa s výsledkami znaleckého dokazovania stotožnil, tieto iba nanajvýš nevhodným spôsobom a bez opory v zákone interpretoval.

25. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti je zrejmé, že:

- Pracovný pomer žalobcu bol platne skončený dohodou,
- V čase skončenia pracovného pomeru na strane zamestnanca neexistoval dôvod, že zamestnávateľ nesmie vykonávať prácu pre pracovný úraz,
- V dôsledku pracovného úrazu nedošlo u žalobcu k strate spôsobilosti vykonávať predchádzajúcu prácu (nakoľko žalobca reálne vykonáva prácu zdravotnej sestry),
- Žalobca nenavrhol v priebehu dokazovania na prvostupňovom súde doplnenie znaleckého dokazovania tak, ako to uvádza odvolaní, v dôsledku čoho súd v rozsudku na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a rozsudok vychádza zo správneho posúdenia veci, pričom súd vykonal všetky dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti má za to, že rozsudok Okresnom súde Trnava pod spis. zn.19Crp/2/2015 zo dňa 06.03.2017 je v rozsahu žalobcom vznesených odvolacích dôvodov vecne správny. Žiada odvolací súd, aby uvedený napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny v celom rozsahu a žalovanej priznal náhradu trov odvolacieho konania.

26. K vyjadreniu žalovaného sa vyjadril žalobca. Uviedol, že dôvod ukončenia pracovného pomeru (ďalej aj ako "PP") podľa § 63 ods. 1 písm. a) bod I zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonníka práce v znp. (ďalej aj ako "Zákonník práce") nenastal a preto nemožno ani uzavrieť, že žalovaný by mal v zmysle § 63 ods. I písm. a) Zákonníka práce právo na ukončenie pracovného pomeru s poukazom na túto "údajnú" organizačnú zmenu. Ak uvedený dôvod nenastal, tak nemožno ani vyvodiť právny záver, že PP bol zo strany žalovaného ukončený platne.

27. Žalobca v tejto súvislosti opätovne zdôrazňuje, že nemal so žalovaným dohodnutú žiadnu konkrétnu organizačnú časť ako miesto výkonu práce. Prácu mohol preto žalobca vykonávať na rôznych oddeleniach a nebol viazaný výlučne na Oddelenie urgentnej medicíny (ďalej len "OUM"), hoci na ňom v čase vzniku pracovného úrazu pôsobil. V zmysle konštantnej judikatúry a právnej teórie sa časťou zamestnávateľa rozumie každá organizačná zložka, ktorá môže samostatne, ekonomicky a účtovne prevádzkovať svoju činnosť, a to bez ohľadu na to, či ide o hlavnú alebo doplnkovú činnosť. OUM bolo iba jedno z oddelení žalovaného, ktoré však nespĺňa uvedené podmienky samostatnej organizačnej zložky zamestnávateľa, s ktorou by bol žalobca v pracovnom pomere. Zrušenie OUM preto automaticky nezakladalo právo žalovaného ukončiť so žalobcom pracovný pomer podľa § 63 ods. 1 písm. a) Zákonníka práce, nakoľko pracovný pomer žalobcu nebol viazaný výlučne na OUM ako konkrétnu nesamostatnú časť zamestnávateľa. Žalobca má za to, že ak nebol jeho pracovný pomer právne viazaný

na žiadnu konkrétnu časť zamestnávateľa a nedošlo k zrušeniu zamestnávateľa ako celku, nemožno v súvislosti so zrušením OUM aplikovať ustanovenie § 63 ods. 1 písm. a) Zákonníka práce ako platný dôvod ukončenia pracovného pomeru.

28. Žalobca trvá na tom, že bol pri podpise Dohody o ukončení pracovného pomeru uvedený do omylu v dôvodoch jeho ukončenia. Tieto jeho tvrdenia iba podporuje skutočnosť, že žalobca sám a bez právneho vzdelania jednoducho nemohol posúdiť, či žalovaným uvádzaný dôvod je platný, resp. skutočne daný a to najmä za situácie, keď je toto posúdenie právne sporné. Žalovaný si vo vzťahu k žalobcovi nespĺnil povinnosť ponúknuť mu inú vhodnú prácu. Žalobca neodmietol ponúkanú prácu svojvoľne, ale preto lebo by mohol výkonom ponúknuť práce ohroziť životy pacientov, čo je pre neho neprijateľné. Táto skutočnosť nijako nezaujímala žalovaného ako poskytovateľa zdravotnej starostlivosti ani súd, ktorý považoval ponuky práce v stresovom prostredí nemocnice za vhodné pre človeka so 70 % mierou zníženia pracovnej schopnosti, ktorý zároveň denne užíva silné antidepresíva.

29. Žalovaný zavádza, keď o ponúknuť práci tvrdí, že bola podobná pracovnej pozícii, ktorú žalobca vykonával po skončení pracovného pomeru v chirurgickej ambulancii a s rovnakou pracovnou záťažou ako práca v nemocnici. Žalobca v súdnom konaní, ako aj podanom odvolaní (str. 3 a 4) podrobne odôvodnil, prečo ponúknutá práca nespĺňa zákonné kritérium vhodnosti a prečo nemožno porovnávať prácu v nemocnici s prácou v ambulancii.

Žalovaný na str. 2 v bode 5 doručeného Vyjadrenia uvádza, že: "Zároveň si v súvislosti so žalobcom niekoľkokrát účelovo opakovaným neurčitým pojmom "rozhodujúca miera" dovoľujeme konštatovať, že žalovaná nemôže byť objektívne zodpovedná za pretrvávajúci nepriaznivý stav žalobcu; pretrvávajúceho od roku 2003 (nakoľko sa vyžaduje výlučná príčinná súvislosť pracovného úrazu a neschopnosti vykonávať doterajšiu prácu), žalobca v tejto súvislosti ani len neuviedol pomer mnohých iných príčin neschopnosti (špecifikovaných znaleckým dokazovaním) vykonávania doterajšej práce (tieto dokonca ani v odvolaní nezohľadnil) k príčine pracovného úrazu; nevie, akými metódami sa pri výpočte hypotetickej "rozhodujúcej miery" (ktorá ani len nemá oporu v zákone, resp. neuviedol ani či za rozhodujúcu považuje viac ako 50 % mieru pracovného úrazu na poškodení zdravia žalobcu alebo inú mieru, ktorá má byť zistená) riadil ...

30. Žalobca nikdy netvrdil, že žalovaný zodpovedá za zdravotný stav žalobcu od roku 2003. Nie je vôbec zrejmé z čoho žalovaný pri týchto svojich tvrdeniach vychádzal. Naopak žalobca od začiatku tvrdil, že až do pracovného úrazu sa cítil byť zdravý a konkrétne psychiatra navštívil od roku 2003 do roku 2013 iba pár krát v súvislosti s problémami v intímnej sfére života. Žalovaný pravdivosť týchto tvrdení žalovaného v rámci dokazovania nijakým spôsobom nevyvrátil a ani zo znaleckého dokazovania nevyplýval opak.

31. Vo vzťahu k tvrdeniam žalovaného, že zákon pre účely priznania odstupného vyžaduje výlučnú príčinnú súvislosť medzi pracovným úrazom a neschopnosťou vykonávať doterajšiu prácu žalobca uvádza, že zákonník práce v § 76 ods. 3 ako podmienku priznania odstupného nevyklučuje predchádzajúce ochorenia zamestnanca, ktoré mohli by v dôsledku pracovného úrazu zhoršené do takej miery, že zamestnanec stratí spôsobilosť vykonávať doterajšiu prácu, ktorú pred pracovným úrazom vykonávať mohol. Jediným kritériom je strata spôsobilosti vykonávať predchádzajúcu prácu v dôsledku pracovného úrazu, ktorú žalobca naplnil a predloženými odbornými lekáorskými posudkami preukázal. Žalovaný v konaní predloženými lekáorskými posudkami preukázal, že na vzniku depresívnej poruchy sa primárne podieľali následky pracovného úrazu, ktorý žalobca utrpel dňa 03.12.2013. Žalovaný na str. 2 a 3 v bodoch 6 až 8 doručeného Vyjadrenia uvádza, nie sú splnené podmienky na to, aby odvolací súd nariadil doplnenie dokazovania o otázku navrhovanú žalobcom a to z dôvodu, že takýto dôkaz v konaní údajne nenavrhol.

32. Uvedené tvrdenia sa nezakladajú na pravde, nakoľko žalobca sa ihneď po pribratí znalca domáhal tohto, aby súd znalcovi položenú otázku preformuloval. Jednoznačne to vyplýva z podania žalobcu označeného ako "Vyjadrenie navrhovateľa k otázkam položeným znalcovi zo dňa 17.05.2017", ktorým žalobca žiadal dokazovanie doplniť. Súd tento návrh na doplnenie dokazovania neakceptoval. Vzhľadom na uvedené má žalobca za to, že jeho požiadavka na doplnenie dokazovania je legitímna a výsledok doplnenia je spôsobilý prispieť k spravodlivému rozhodnutiu vo veci samej. Na základe vyššie uvedených skutočností žalobca žiada, aby odvolací súd rozsudok Okresného súdu Trnava sp. zn. 19Cpr/2/2015 - 154 zo dňa 06.03.2017 zmenil tak, ako navrhuje v podanom odvolaní alebo zrušil a vec vrátil súdu I. inštancie na doplnenie dokazovania.

33. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu I. inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

34. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, ako aj celého obsahu spisového materiálu dospel k záveru, že súd I. inštancie zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec i správne právne posúdil. Pretože odvolací súd preberá súdom I. inštancie zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie v danej veci, výsledky dokazovania správne vyhodnotil a dospel i k správnym skutkovým záverom pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom uplatneného nároku, a pretože odvolací súd zároveň zdieľa i právne závery súdu I. inštancie vo veci, s poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 CSP odkazuje na správne odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov súdu I. inštancie odchyliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľovi. Pre úplnosť odvolací súd udáva ešte nasledovné:

35. Predmetom sporu bol nárok žalobcu, aby súd určil, že skončenie pracovného pomeru dohodou zo dňa 7.4.2015 je neplatné. Zároveň žiadal určiť, že k ukončeniu pracovného pomeru došlo podľa § 63 ods. 1 písm. c/ Zákonníka práce z dôvodu, že žalobca nemôže pre pracovný úraz vykonávať doterajšiu prácu a zaviazat' žalovaného zaplatiť žalobcovi odstupné vo výške šesťnásobku priemerného mesačného zárobku vo výške 6.182,52 eur a náhradu trov konania.

36. Súd I. inštancie žalobu zamietol z dôvodu, že došlo k zrušeniu oddelenia, kde bol žalobca zaradený a ponuku práce zo strany zamestnávateľa odmietol, tiež uviedol, že pracovný úraz ktorý utrpel žalobca u žalovaného nie je jedinou a výlučnou príčinou jeho zhoršeného zdravotného stavu a uznania čiastočnej invalidity a jedinou a výlučnou príčinou toho, že žalobca nemôže vykonávať prácu na pôvodnom pracovisku, tvrdenie žalobcu, že bol uvedený do omylu pri podpise dohody o skončení pracovného pomeru nemal za preukázané, zároveň mal za to, že žalobca neunesol dôkazné bremeno v časti určenia, že k ukončeniu pracovného pomeru došlo podľa § 63 ods. 1 písm. c) Zákonníka práce z dôvodu, že žalobca nemôže pre pracovný úraz vykonávať doterajšiu prácu a k zaplateniu odstupného. Žalobca v odvolaní namietal, že súd I. inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, t.j. z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. e), f) a h) CSP.

37. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP (súd I. inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre rozhodnutie súdu a teda sa týka tých podstatných skutočností, ktoré boli významné z hľadiska hmotnoprávneho posúdenia veci a na základe ktorých súd I. inštancie vec posúdil po právnej stránke. Skutkovým zistením sa rozumie súhrn skutočností, ktorými má súd I. inštancie skutkový stav preukázaný. Ide o výsledok hodnotenia vykonaných dôkazov z hľadísk uvedených v § 191 ods. 1 CSP o voľnom hodnotení dôkazov. Skutkové zistenie súdu I. inštancie nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, ak zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov nevyplývuli alebo inak počas konania nevyšli najavo, alebo neprihliadol na rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo je v hodnotení dôkazov logický rozpor, alebo napokon ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z postupu, ktorý je súdu predpísaný v ustanoveniach § 191 až 194 CSP, § 205 CSP. Ak odvolací súd nezistí žiadnu z uvedených väd pri hodnotení dôkazov, potom nie je možné dospieť k záveru, že existuje odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP.

38. Zákonník práce bližšie neurčuje spôsob ani šírku dohodnutia miesta výkonu práce v pracovnej zmluve. Vychádza len z predpokladu, že miestom výkonu práce bude v pracovnej zmluve obec alebo organizačná jednotka. Pritom nevyklučuje dohodnúť aj inak určené miesto. Vymedzenie miesta

výkonu práce závisí od organizačnej štruktúry zamestnávateľa. Hľadiskom relevantným pre určenie miesta výkonu práce je aj povaha vykonávanej práce. Miesto výkonu práce treba odlišovať od pojmu pracovisko. Miesto výkonu je miesto, v ktorom má zamestnanec vykonávať prácu v rámci organizačnej jednotky. Pracoviskom je napr. kancelária, stavenisko, dielňa. V zriedkavých prípadoch pri veľmi úzkom vymedzení miesta výkonu práce nemožno vylúčiť, že priestory pracoviska zamestnanca sú zhodné s priestormi, ktoré sú miestom výkonu práce dohodnutým v pracovnej zmluve.

39. Odvolací súd sa nestotožňuje s právnym názorom žalobcu tom smere, že pokiaľ žalobca nemal so žalovaným dohodnutú konkrétnu organizačnú časť ako miesto výkonu práce, zrušenie OUM (oddelenie urgentnej medicíny) nezakladalo automaticky právo ukončiť pracovný pomer podľa § 63 ods. 1 písm. a) Zákonníka práce, nakoľko pracovný pomer nebol viazaný na OUM ako konkrétna časť zamestnávateľa.

40. Časťou zamestnávateľa sa v zmysle ustanovenia § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce (predtým § 46 ods. 1 písm. a) Zákonníka práce) rozumie organizačná jednotka, útvar alebo iná zložka zamestnávateľa, ktorá vyvíja v rámci zamestnávateľa relatívne samostatnú činnosť, ktorou sa podieľa na plnení úloh (na predmete činnosti) zamestnávateľa samotného, takáto zložka zamestnávateľa má vyčlenené určité prostriedky (napr. budovy, stroje, náradia, zariadenia a pod.) a priestory k prevádzkovaniu tejto činnosti, spravidla je uvedená vo vnútornom organizačnom predpise zamestnávateľa (napr. v organizačnom poriadku) a v jej čele spravidla stojí vedúci zamestnanec zamestnávateľa (rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky zo 6. mája 1997 sp. zn. 2 Cdon 1053/96).

41. Z vyššie uvedeného možno uzavrieť, že o výpovedný dôvod podľa § 63 ods. 1 písm. a) Zákonníka práce sa môže jednať len vtedy, ak organizačná zmena spočíva v zrušení organizačnej jednotky, útvaru alebo inej zložky zamestnávateľa, ktorá predstavuje časť zamestnávateľa, zároveň musí dôjsť k tomu, že zamestnávateľ prestane naďalej vyvíjať činnosť, ktorú doposiaľ vykonávala zrušená časť. Oddelenie urgentnej medicíny spĺňalo uvedené kritériá a k jej zrušeniu prišlo rozhodnutím riaditeľa Fakultnej nemocnice Trnava pod č.: OĽZ/5421/2014 zo dňa 19. júna 2014.

42. Tak ako uviedol súd I. inštancie, miestom výkonu práce žalobcu bola Fakultná nemocnica Trnava, teda žalobca mohol vykonávať prácu na ktoromkoľvek oddelení, pričom prácu vykonával naposledy na Oddelení urgentnej medicíny. Tým, že došlo v dôsledku organizačnej zmeny k jej zrušeniu, prišlo k zrušeniu časti zamestnávateľa, kde žalobca vykonával pred pracovným úrazom prácu a keďže odmietol inú vhodnú prácu ponúknutú mu žalovaným, preto bol naplnený výpovedný dôvod podľa ust. § 63 ods. 1 písm. a) Zákonníka práce.

43. V prípade splnenia si vhodnej ponukovej povinnosti je potrebné brať do úvahy priestorové a vecné kritérium. Podľa Lekárskeho posudku o zdravotnej spôsobilosti zo dňa 18.02.2015 žalobca nie je spôsobilý sústavnej práce. Podľa Odborného posudku o invalidite zo dňa 05. januára 2015 môže žalobca vykonávať prácu len v prostredí bez nadmerného hluku, stresu, v klimaticky vyrovnanom prostredí, bez nadmernej námahy. Z obsahu spisového materiálu tiež vyplýva, že žalobcovi bolo dňa 18.02.2015 ponúknuté miesto na Infekčnej klinike a Oddelení dlhodobej intenzívnej starostlivosti s miestom výkonu práce Fakultná nemocnica Trnava a dňa 07.04.2015 ponúknuté miesto sestry na Internej klinike a Oddelenia dlhodobej intenzívnej starostlivosti s miestom výkonu práce Fakultná nemocnica Trnava, ktoré obe odmietol.

44. Súd I. inštancie správne vyhodnotil, že pokiaľ žalobca u súčasného zamestnávateľa (chirurgická ambulancia) kde pracuje od apríla 2015 vykonáva prácu na plný úväzok, teda sústavnú prácu, tvrdenie žalobcu, že ponúknutá práca nebola pre neho vhodná, nakoľko nemôže vykonávať sústavnú prácu nebolo ničím v konaní preukázané. Rovnako ani ďalšie tvrdenia žalobcu, pre ktoré ponúknuté miesto odmietol. Argumenty žalobcu, pre ktoré nemohol vykonávať prácu na oddeleniach, ktoré mu ponúkol žalovaný neobstoja, keďže tieto z jeho strany neboli predstreté zamestnávateľovi a nevyplývajú ani z predložených listinných dôkazov. Preto je možné sa stotožniť s názorom žalovaného a vyjadriť záver, že žalobcovi bolo ponúknuté vhodné pracovné miesto, ktoré odmietol.

45. Pokiaľ ide o námietky žalobcu o naplnení podmienok pre ukončenie pracovného pomeru podľa ust. § 63 ods. 1 písm. c) Zákonníka práce, tu odvolací súd poukazuje na znalecký posudok č. 43/2016 MUDr. M. X., zo záverov ktorého vyplynulo, že „Z dostupných údajov ako i výsledkov vyšetrenia samotným znalcom je zrejme, že išlo o depresiu reaktívnu (teda táto vznikla ako reakcie na určité

stresy, resp. životné záťaž), bez endogénnych prejavov. Znalec konštatuje, že okrem samotného tinitu (ako dôsledku pracovného úrazu) sa na jej spustení podieľali aj iné okolnosti, ktorými sú iné zistené (organické) ochorenia, čo je v konečnom dôsledku opakované konštatované v spise či v psychiatrických ambulantných nálezoch. Okrem toho nemožno vylúčiť i prítomnosť iných reaktívnych faktorov (napr. prechodné zhoršenie finančných pomerov). Počas vlastného vyšetrenia znalcom dňa 22.07.2016 sa u posudzovaného depresívna symptomatika nemanifestovala, jeho stav je stabilizovaný, dokáže fungovať po sociálnej stránke takmer plnohodnotne.“ Hoci žalobca navrhol uložiť znalcovi zodpovedať otázku v znení: „Poškodil pracovný úraz zo dňa 03.12.2013 navrhovateľovo zdravie do takej miery, že nie je spôsobilý vykonávať sústavnú prácu, resp. stratil spôsobilosť vykonávať prácu, ktorú vykonával pred úrazom?“, voči znaleckému posudku po jeho vypracovaní námietky nemal, návrhy na dokazovanie tiež nie, preto je dôvodným tvrdiť, že z konštatovania znaleckého posudku nevyplýva, že strata spôsobilosti vykonávať doterajšiu prácu súvisí výlučne iba s pracovným úrazom utrpým žalobcom pri výkone u žalovaného, ale podieľali sa na nej aj iné faktory bližšie popísané v posudku. Nemožno preto jednoznačne konštatovať, že pracovný úraz, ktorý utrpel žalobca u žalovaného bol značnou príčinou straty spôsobilosti vykonávať prácu, ktorú vykonával pred úrazom. Treba ešte uviesť, že otázka, ktorú požadoval žalobca položiť znalcovi by nezodpovedala tú skutočnosť, či sa pracovný úraz tzv. „rozhodujúcou mierou“ podieľal na strate spôsobilosti vykonávať prácu, ktorú vykonával pred úrazom.

46. Z uvedeného vyplýva, že zo strany súdu I. inštancie nedošlo k odňatiu možnosti konať pred súdom tým, že súd nevykonal navrhnutý dôkaz a tvrdenie žalobcu v tom, že pri podpisovaní dohody o skončení pracovného pomeru bol uvedený do omylu preukázaná nebola. Odvolací súd nezistil ani žiadnu z väd pri hodnotení dôkazov, súd I. inštancie vyhodnotil dôkazy jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach správne, logicky a ustanovenia, ktoré aplikoval správne vyložil a aplikoval.

47. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu I. inštancie potvrdil podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP.

48. Žalovaný má voči žalobcovi podľa § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, vzhľadom na to, že žalovaný bol v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešný a neboli tu dané žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali výnimočne náhradu trov konania nepriznať (§ 257 CSP). Podľa ust. § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd I. inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

49. Tento rozsudok bol prijatý v odvolacom senáte v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu I. inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde I. inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).